ואיבעית א] אימא חוץ מפנים בחד זימנא גמיר בשלמא למ"ד (א) הוי היקש היינו דכתיב [1]ממושבותיכם תביאו לחם תנופה [א]שאין ת"ל תביאו מה ת"ל תביאו כל שאתה מביא ממקום (למקום) אחר הרי הוא כזה מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה אי מה להלן שני עשרונים אף כאן שני עשרונים ת"ל תהיינה ולמדנו [א]עשרה לחמץ עשרה למצה מנין ת"ל [2]על חלת לחם חמץ [ב]נגד ב] חמץ הבא מצה אלא למאן דאמר (ב) (לא) הוי היקש מאי איכא למימר תביאו יתירא ג] היא: הפסח אינו נאכל: מאן תנא [ג]אמר רב יוסף רבי אלעזר בן עזריה היא דתניא רבי אלעזר [בן עזריה] אומר נאמר כאן [3]בלילה [הזה] ונאמר להלן [4]ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה [ד]מה להלן עד חצות אף כאן עד חצות א"ל ר"ע והלא כבר נאמר [5]ואכלתם אותו בחפזון עד שעת חפזון א"כ מה ת"ל בלילה הזה שיכול יהא ככל הקדשים הנאכלים ביום ת"ל בלילה [ב]יהא ד] נאכל ואינו נאכל ביום א"ל אביי וממאי דרבי אלעזר ב"ע ודאורייתא דלמא דרבנן ולהרחיק מן העבירה א"כ מאי אלא עד ה] חצות [אלא] כי התם מה התם דאורייתא אף כאן נמי דאורייתא:

הדרן עלך איזהו מקומן

ה"ג **ואיבעית אימא חוץ מפנים בחד זימנא גמיר.** והכי איתא בסדר יומא בפרק הוציאו לו (דף נז.) כלומר נהי נמי דהיקש מקומות כהיקש בהמות הואיל והיקש ו] לורך פנים הוא אפ"ה לא דמי להאוא דלעיל דאילו היכל כולה מילתא בעי למילף מפנים ואיידי דניתן היקש לידרש בדברים המפורשים בפנים כמו ז] למטה בפר ולמעלה בשעיר נדרש ולמד בבת אחת ובא אף מה שלמד בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעיל נמי ח] אם כתוב בתודה ט] והוקש בכור לתודה (ג) ללמוד לו חזה ושוק ולמדתה בהיקש אי הוי הוקש בכור לתודה עצמה והיה למד ממנה תנופת חזה ושוק ואכילת יום ולילה דמתוך שיכולה ללמוד עליו זמן לאכילה שהוא כתוב בה מלמדת נמי עליו תנופת חזה ושוק אבל השתא לתודה עצמה לא הקישה הכתוב אלא לחזה ושוק שבתודה ובתודה עצמה לא למדתה אלא בהיקש: **היינו דכתיב ממושבותיכם וגו'.** גבי שתי הלחם דעצרת כתיב והוצרכנו במסכת מנחות (דף עז:) ללמוד מהם כמה עשרונות יש בלחמי תודה ובגופה נכתב י' חלות בכל מין אבל לא נתפרש מכמה היא החלה ומייתי לה לחלות חמץ שבתודה י] משתי הלחם שאף הן חמץ והכתוב הקיש כל הבאות של חמץ שיהיו שוות ומקרא יתירא דתביאו ילפי' לה דלא איצטריך דכתיב והקרבתם מנחה חדשה ממושבותיכם תביאו לחם תנופה ולא איצטריך תביאו מה ת"ל תביאו כל חמץ שאתה מביא ממקום אחר יהא כזה עשרון לחלה כדכתיב שתים שני עשרונים: **אי מה להלן.** אלו שני עשרונים יא] אף אלו כל י' חלות שבה שני עשרונים: **ת"ל תהיינה.** התם מפרש מאי תלמודה יב] בפ' התודה: **למדנו עשרה.** עשרונות לחמץ דהא י' חלות למודות בה (ד) בג"ש יג] מתרומת מעשר מה תרומת מעשר אחד מעשר אף תרומת תודה והקריב ממנו אחד מכל קרבן מכל מין תרומה לה' אחד מעשר הרי י' חלות ובהיקש תביאו יד] למדנו שהחלה עשרון הרי למדנו י' עשרונות לחמץ הימנו טו] ודבר אחר י' חלות למדנו בהן כבר ובהיקש הן למידות עשרון לחלה: **עשרה.** עשרון לשלשת מינין שבמצה מנין: **ת"ל על חלת לחם חמץ.** מנה הכתוב מינין שבמצה וכתב אחריהן על חלת לחם חמץ הרי היקש אלמא חמץ שלמדנו בו עשרה עשרונות בהימנו ודבר אחר חוזר ומלמד על המצה בהיקש עשרה עשרונות: טז] **תביאו רבויא הוא.** לרבות חמץ שבתודה שכל שתים שבו יז] יהו שתים עשרונים והוי כמאן דכתיב בגופיה בלחמי תודה ולאו משתי הלחם גמרי יח] והיכי דמי דליהוי הימנו ודבר אחר כגון אי איתקוש חמץ דתודה לשתי הלחם בקרא אחרינא דלא מפרש בה יט] עשרון לחלה וילפינן תודה משתי הלחם בהיקש לעשרון לחלה ובדידיה כתיבי עשר חלות: **מאן תנא.** דאינו נאכל אלא עד חצות: **עד שעת חפזון.** שהם נחפזים ללכת והיינו לאור הבוקר כדכתיב (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: **יכול יהא נאכל כשאר כל הקדשים.** ביום זביחתו קודם שתחשך יתחיל לאוכלו אם ירצה ת"ל כו': **להרחיק את האדם.** כדתנן בכולהו עד חצות: **א"כ מאי אלא.** ליתני ונאכל עד חצות כדתנא בכולהו: **כי התם.** דומיא דלילה ומנויין ואלי תנייה דהוו דאורייתא. איבעית אימא לא גרסינן וה"ג א"כ מאי אלא כי התם מה התם דאורייתא כו':

הדרן עלך איזהו מקומן

ואיבעית אימא חוץ מפנים בחדא זימנא גמיר. פירש בקונטרס דכולה מילתא דהיכל בעי למילף מפנים ואיידי דניתן היקש לדרוש בדברים המפורשים בפנים כגון למטה בפר ולמעלה בשעיר נדרוש כ] ולמד בבת אחת אף הלמד בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעיל נמי אם היינו צריכין ללמוד לבכור תנופת חזה ושוק וזמן אכילה והוקש בכור לתודה עצמה ללמוד שתיהן ממנה מתוך שתודה מלמדת עליו זמן אכילה דכתיב בה מלמדת עליו נמי חזה ושוק שלמדתו בהיקש משלמים אבל עכשיו שלא הוקש לתודה אלא לחזה ושוק וללמוד כא] ממנו זמן אכילה לבדו אם אתה אומר לחזה ושוק של תודה הקישו הכתוב כב] בו עצמו לא למדו בתודה אלא בהיקש ע"כ לשון הקונט' וקשה לפירושו מהא דאמר לעיל (דף מט:) דיותרת ושתי הכליות דעבודת כוכבים הוי דבר הלמד בהיקש ואינו חוזר ומלמד בהיקש אע"ג דכתיבא כג] ההיא היקשא לדברים דכתיבי בפר העלם גופיה כגון הזאות וכמה דברים ולא אמרי' בחד זימנא גמיר ועוד אמרי' לעיל (דף נה.) דלא ילפינן זבחי שלמי ציבור לצפון מחטאת משום דהוי דבר הבא בהיקש ואינו חוזר ומלמד בהיקש אף על גב דצריכא ההיא כד] וילפינן בהיקשא [דנאכל לזכרי כהונה] ° ותי' ר"י דמאחת למעלה דכתיב בשעיר יליף מבחוץ בין בפר בין בשעיר דהכי כה] משמע וכן יעשה בחוץ בין בפר בין בשעיר וכן בשבע כו] דלמטה דכתיבי בפר בפנים ילפינן (בין) בחוץ בין בפר [בין] בשעיר כלומר בכל הבהמות ורבינו חננאל פירש בפרק הוציאו לו (יומא נז.) בחדא זימנא גמיר דכי כז] גמרינן שיהיו כל עשיותיו שוות בין בפנים בין בחוץ שכל הזאות שיעשו מהם בכל מקום שיהיו שוות ואית ספרים דגרסי חוץ ופנים בחד זימנא גמר ו): **היינו דכתיב ממושבותיכם תביאו.** גבי שתי הלחם כתיב וילפינן מינה חלות חמץ לתודה כח] דמה כאן בשתי הלחם עשרון לחלה אף כאן חמץ שבתודה עשרון לחלה ומנין חלות שבתודה ילפינן דהוו עשר בג"ש דתרומה תרומה מתרומת מעשר אלמא איכא י' עשרונות לי' חלות של חמץ והדר ילפינן כט] מיניה מחמץ דכנגד חמץ הבא מצה והוו להו י' עשרונות לג' מינים של מצה דהיינו ל] ג' עשרון ושליש לכל מין חלה וחלה של מצה ואע"ג דמנין של חלות לאו בגופיה דחמץ כתיב חשיב ליה לא] בחמץ כדפירש בקונטרס ° משום דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בהיקש א"נ משום דתרומת מעשר חולין הוא א"נ משום דפריך בפ' התודה (מנחות עז:) ואימא ב' עשרונות ותו לא כשתי הלחם וקאמר ת"ל תהיינה וגרסי' התם מאי תלמודא אמר ר' יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב לב] עשרה עשרונות דבר הכתוב ומריבוי ב' יודין דריש דחד יו"ד יתיר משמע עשרה ומסתברא דהאי יו"ד דתהיינה לג] אלחמי תודה קאי דאי אשתי הלחם שתים שתי עשרונים כתיב והיינו הימנו ודבר אחר די' עשרונות בדידיה כתיב דתהיינה משמע לד] י' חלות ועשרון מתביאו קא יליף ובלשון אחרון פירש בקונט' במנחות (גז"ש) ואית ספרים דגרסי התם אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב ותו לא ול"ג עשר עשרונות דבר הכתוב ודריש משום דתהיינה מיעוטא הוא דמשמע הני דוקא שני עשרונים ולא אחר שני עשרונות וכ"נ דיו"ד לא לה] מייתינן למידרש דכמו שיאמר מתעשה לשון יחיד תעשינה לשון רבים כך יאמר מתהיה תהיינה יו"ד אחת של עיקר ויו"ד אחת של שימוש ואם תאמר ומג"ש דתרומת מעשר היכי יליף לי' חלות דלמא עביד חדא חלה אחת גדולה ויטול הימנה פרוסה לתרומה וי"ל דהא אמרינן (פסחים דף לז:) ז) אחד שלא יטול פרוסה ועוד דרשינן התם שיהו כל הקרבנות שוין אלמא דבעי להנך חלות דליהוו לו] כחלות של תרומה: **להרחיק מן העבירה.** לנאכלין לשני ימים ולילה אחד לא עשו חכמים הרחקה עד חצות דניכר הוא מתי יהיה שקיעת החמה אבל בלילה אינו ניכר לז]: **ואיבעית אימא כי התם כו'.** בקונטרס לא גרס ואיבעית אימא ויש לח] לפרש דדייק מדלא קתני עד חצות לבסוף ותני ליה באמצע ש"מ דהוי דאורייתא כמו לילה ומנויין ואלי ויש לדקדק דהלכה כר' אלעזר בן עזריה דסתם לן תנא כוותיה במתני' ובערבי פסחים (פסחים קכ:) ובפ"ק דברכות (דף ט.) וצריך ליזהר אמצה משום דקאמר רבא בסוף ערבי פסחים אכל מצה אחר חצות לרבי אלעזר בן עזריה לא יצא ידי חובתו ח):

הדרן עלך איזהו מקומן

עין משפט נר מצוה

עה א מיי' פרק ח מהלכות תמידין ומוספין הלכה ד:
ב מיי' פ"ח מהלכות קרבן פסח הלכה ה

הגהות הב"ח

(א) גמ' בשלמא למ"ד לא הוי היקש: (ב) שם אלא למ"ד הוי היקש: (ג) רש"י ד"ה ה"ג ואיבעית אימא וכו' אם כתוב בתודה והוקש בכור לתודה עצמה והיה למד כל"ל ותיבות ללמוד לו חזה ושוק ולמדתה בהיקש אי הוי הוקש בכור לתודה נמחק:

מוסף רש"י

חוץ מפנים בחד זימנא גמיר. אי נמי סבירא לן דפנים בהיקש למד, יכול לחזור וללמוד על ההיכל בבת אחת מה שכתוב בו בפירוש, כגון אחת למעלה בשעיר ושבע למטה בפר, ועמהם אף מה שלמד בהיקש, והיכי דמי היקש שאינו למד מן ההיקש כגון אם לא הוצרך היכל ללמוד מן לפני ולפנים אלא מה שלמד בהיקש, אבל השתא דהוצרך ללמוד ממנו את המפורש בו, למד הכל בבת אחת (יומא נז.) **בשלמא למ"ד לא הוי היקש כו'.** כלומר בין מה שכתוב בו בגופיה בין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דחמץ עשר עשרונות הוא, דבדידיה כתיבי עשר חלות כדילפינן לעיל דתרומה אחת מעשרה, ולהכי גמר משתי הלחם דעשרון יהא לכל חלה, הרי עשר עשרונות, הלכך לאו היקש הוא ויכול לחזור וללמוד על המצה דעשרה עשרונות הוא, והכי דמי היקש גמור כגון אי לא הוי כתיב עשר חלות לגופיה ובשתי הלחם הוי עשר עשרונות וילפינן מהדדי דהשתא הוי היקש גמור: **שאין ת"ל תביאו.** דהא לעיל מיניה כתיב והקרבתם מנחה חדשה, והוי מצי למכתב ממושבותיכם לחם תנופה: **כל שאתה מביא ממקום אחר.** הדומות לזה שבאין חמץ: **אי מה להלן שני עשרונים.** דרוש להך גיסא מה בשתי הלחם ב' עשרונות ותו לא, אף כאן בחמץ שבתודה ב' עשרונים לי' חלות: **ת"ל תהיינה.** יתירה לרבוייא היא ואע"ג דכתיב בשתי הלחם יליף לתודה, דאם אינו ענין לשתי הלחם דהא כתיב שני עשרונים, תנהו ענין לחמץ שבתודה דליהוו י' עשרונים: **ולמדנו עשרה לחמץ.** משתי הלחם שהוא חמץ, דתהיינה בחמץ כתיב: **נגד חמץ הבא מצה.** דכמה שמביא סולת לצורך חמץ הבא מצה: **תביאו ריבויא היא.** ל"א תביאו ריבויא הוא דמשמע הבאה מרובה, שיהא בחלה עשרון שלם ויו"ד דתהיינה דמביא י' חלות הוי מגופיה דקרא דתודה הלכך לאו היקש הוא ויכול ללמוד על המצה (מנחות עז:) **עד שעת חפזון.** שנחפזו לצאת והיינו עה"ש, כדכתיב לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: **יהא נאכל ככל הקדשים הנאכלים ביום.** כשאר קדשים ביום שחיטתו, דלכך תודה שאף היא זמן אכילתה יום א' ואוכל והולך כל יום שחיטתה והלילה עד הבקר, מן התורה, דכ' ביום קרבנו יאכל (ברכות ט.):

שיטה מקובצת

ואיבעית אימא חוץ מפנים בחד זימנא גמיר. פרש"י דכיון שצריך ללמוד מבין הבדים דבר שנכתב בגופו בהיקשא ילפינן נמי דבר שלא נכתב בגופו דלאי מהיקשא דהכל גמרינן בחדא זימנא, אבל לעיל לא צריך ללמוד מתודה אלא חזה ושוק ליום ולילה, וזה לא נכתב בתודה אלא מהיקשא אתי. ודוקא אם היינו צריכים ללמוד בבכור (דתנופה וחזה) [תנופת חזה] ושוק וזמן אכילה והוקש בכור לתודה עצמה [היינו יכולים] ללמוד שתיהן ממנה, שהתודה שמלמדת עליו זמן אכילתה הכתוב בה מלמדת עליו נמי חזה ושוק שלמדתו מהיקש משלמים. ולא נהירא דכיון דאפילו למ"ד הימנו ודבר אחר הוי היקש לא חשיב היקש בכה"ג כדפי' א"כ אמאי איצטריך לעיל (מט.) לפר (לפר) [זה פר] העלם לאגמורי ליותרת הכבד ושתי הכליות לשעירי עבודת כוכבים, והא איצטריך היקשא להזאות דכתיב בגופיה דפר העלם ודברים אחרים, ולא אמרינן בחדא זימנא גמר. לכך נראה דה"פ חוץ מפנים כו' דילפינן אהל מועד מבין הבדים בין לפר [בין] לשעיר כמה שכתוב בהדיא בתרוייהו בפנים דהיינו אחת למעלה בשעיר ושבע למטה בפר, ועל זה קאמר וכן יעשה לפר ושעיר הנעשים באהל מועד כמו שמלינו מפורש (בהיכל) [בפנים] בשניהם דהיינו שבע למטה ואחת למעלה, ולא ילפינן פר מפר ושעיר משעיר [illegible] פר דפנים וכן ילפינן שעיר לחיצון מפר ושעיר דפנים מכל אחד ילפינן מה שכתוב בו בפירוש (תוספות מהר"פ): רש"י ד"ה [illegible] למדנו לחמץ וכו' הרי למדנו עשר עשרונות לחמץ בהימנו ודבר אחר. וזה אנו קורין הימנו ודבר אחר שחלות מצה למדין מחמץ שהן עשרה ודבר זה [illegible] דכתיב בגופיה דמיא וזה קרוי הימנו. ודבר אחר קרוי 'והן עשרון' דדבר זה למדנו בחמץ (מסברא) [מתביאו] דכתיב גבי שתי הלחם (כך היא גירסת רש"י של מהר"פ): תוד"ה ואבע"א חוץ מפנים כו' ורבינו חננאל פירש כו'. וז"ל הר"פ ז"ל בפ' הוציאו לו (יומא נז.) ור"ח [illegible] שיהא אחת למעלה ושבע למטה בפר ושעיר, גמרי' בההוא היקשא שיהא בין בחוץ בין בפנים. ויש ספרים דגרסי חוץ ופנים [illegible] משמע כלפרישית ע"כ (ב"ש, כ"ב וג'): ד"ה ואיבעית אימא כי התם. בקונטרס לא גרס ואבע"א. ולכך לא גריס ליה דמה טעם הוא לומר כי התם (דנאמר בלילה מינויין) [דומיא דלילה ולמנויין] בלא (שאר כח) [הכרח], דילמא הא כדאיתא והא כדאיתא. וה"פ מאי אלא לומר כי התם מדלא קתני ונאכל עד חצות כדקתני בכולהו וקתני אלא, ש"מ כי התם דומיא דלילה ולמנויין, וצ"ל דהוי דאורייתא, ויש לייסבו דדייק כו' (הר"פ):

מסורת הש"ס

א) [מנחות עז: פג.] ת"כ צו פרש' ז ה"ז, ב) ת"כ שם ה"ט ופי"א ה"י, ג) ברכות ט. פסחים קכ: [מגילה כא.] ירוש' ברכות פ"א ה"א, ד) ע' ירוש' שם, פסחים פ"י ה"ז, ה) מנחות עז:, ו) [ועי' תוס' יומא נז. ד"ה חוץ מפנים], ז) צ"ל מנחות עז: כי שם עיקר הדרשא. וגם מש"כ אח"ז דרשינן התם וכו' היינו במנחות שם, ח) [ועי' תוס' פסחים קכ: ד"ה אמר ותוס' מגילה כא. ד"ה לאתויי].

תורה אור השלם

1. מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיהוָה: ויקרא כג, יז
2. עַל חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו: ויקרא ז, יג
3. וְאָכְלוּ אֶת הַבָּשָׂר בַּלַּיְלָה הַזֶּה צְלִי אֵשׁ וּמַצּוֹת עַל מְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ: שמות יב, ח
4. וְעָבַרְתִּי בְאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִכֵּיתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה: שמות יב, יב
5. וְכָכָה תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מָתְנֵיכֶם חֲגֻרִים נַעֲלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקֶּלְכֶם בְּיֶדְכֶם וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחִפָּזוֹן פֶּסַח הוּא לַיהוָה: שמות יב, יא

גליון הש"ס

[תוס' ד"ה ואיבעית אימא חוץ וכו' ותירץ ר"י וכו'. עי' שבועות דף י ע"א בתוס' ד"ה ולאתקוש וכו'] שם ד"ה היינו וכו' משום דדבר הלמד בגז"ש חוזר ומלמד בהיקש. עיין לעיל דף נ ע"א תוס' ד"ה אמר. וצ"ע:

שינויי נוסחאות

א] בכי"ק ור"ל ואבע"א דם ובשר חדא מילתא היא. ואולי יודע לפרשה וע' לקמן ס ע"ב (דק"ס): ב] נ"ל כנגד (*ש"מ): ג] נ"א ריבויא היא (*ש"מ): ד] ל"ל הוא (כתה"י וש"מ): ה] עד חצות נמחק (ש"מ): ו] והיקש בהמות צורך (כתה"י וש"מ): ז] ל"ל כגון (*ש"מ): ח] נמי אי הוי הוקש בכור כו' כצ"ל והשאר נמחק (צ"ק). בכתה"י מכאן עד סוה"ד נ"א וכמו שסובא לשון רש"י במד"ה ולפנינו ע"ש. וכעי"ז בש"מ: ט] במ"א גורס כתודה. עש"ב: י] שבתודה בהיקש משתי (*ש"מ): יא] עשרונים ותו לא אף כאן כל כו' כצ"ל (צ"ק): יב] תלמודא (ד"ו). [לפנינו ע"פ הגמ' מצור]: יג] בגז"ש תרומה תרומה מתרומת (כ"י): יד] ל"ל דתביאו (*ש"מ): טו] בהימנו ודבר אחר, המניין של חלות למדין שלא בהיקש והוי בהימנו דקיי"ל דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בהיקש, ומידת החלות הוי דבר אחר שלמדנום בהיקש משתי הלחם. הס"ד והשאר נמחק (שמכ"י). וע' בש"מ ג' רש"י של מהר"פ: טז] בכתה"י נוסף הכי גרסי': יז] ל"ל שבה יהו שני (ע"פ כתה"י וש"מ): יח] גמרי דהא בההוא קרא גופיה דכתיב עשרון לחלה כתיב רבוייא דתודה והיכי דמי כו' (כתה"י וש"מ). בכתה"י ליתא מכאן ועד סה"ד: יט] ל"ל ביה (ש"מ): כ] ל"ל נדרש: כא] תיבות וללמוד ממנו זמן אכילה נמחק (ש"מ): כב] הכתוב הן עצמן לא כל"ל (כתה"י דרש"י). ור' אות ח. נ"א הוא עצמו (ש"מ): כג] ל"ל דצריכא (ש"מ): כד] נ"א ההיא ילפותא למילף שהן קדשי קדשים ונאכלים לזכרי כהונה דכתיב בגופיה. ור"י פירש דמאחת למעלה דכתיב בשעיר בפנים ילפי' בהיקשא דוכן יעשה בין בפנים בין בחוץ בין בפר בין בשעיר וכן משבע דלמטה דכתיבי בפר בפנים ילפינן בין בחוץ בין בפנים בין בפר [בין] בשעיר כלומר בכל הבהמות כו' (שמכ"י): כה] ס"א דהכי משמע ליה וכן יעשה באהל מועד בשתי בהמות כמו שעשה אחת למעלה בשעיר וכן כאשר עשה בפר בפנים למטה יעשה לשתי הבהמות באהל מועד ורבינו חננאל כו' (ש"מ). ולפנינו ע"פ בה"ז: כו] ל"ל משבע (צ"ק): כז] ל"ל דהכי (רא"ט): כח] ל"ל שבתודה (ש"מ וצ"ק): כט] ילפינן מצה מחמץ כצ"ל (ש"מ): ל] נ"א דהיינו שליש עשרון לכל חלה וחלה (ש"מ). והיינו הך. ונצ"ק לכל מין של מצה: לא] ליה הימנו כדפירש כצ"ל (ש"מ). נ"א ליה כמאן דכתיב בגופיה דחמץ (צ"ק): לב] כתיב ואימא עשרה קפיזי ומשני בעשרונות דיבר הכתוב כו' (צ"ק): לג] דתהיינה אתביאו דלחמי תודה כצ"ל (שמכ"י): לד] נ"א דמשמע י' חלות אתביאו קאי ובלשון כו' (ש"מ). ולפנינו ע"פ בה"ז: לה] לא מייתרא למידרש כצ"ל (ש"מ): לו] דליהוי כל חד כחלות כצ"ל (צ"ק ועש"ב). נ"א דליהוו כחלה של תרומה (בה"ז): לז] ניכר כל כך עמוד השחר כצ"ל (ש"מ): לח] ויש ליישב הגירסא וה"פ מדלא קתני כו' (ע"פ ר"פ בב"ש, וכעי"ז בש"מ):